Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουνίου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 28*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὰ τέκνα τοῦ Κροκοδείλου.—Ὁ Ὕβων ἀπογοητεύεται.—Ὁ κάμπος τῶν Χιλίων Λιμνῶν.—Τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας.—Τὰ δηλητηριασμένα νερά.—Μία τραγικὴ νύκτα.—Τὸ κυνήγι τῶν Στρουθοκαμήλων.—Ἡ μυστηριώδης συμβουλή.—Βροχὴ καὶ Βάτραχοι.—Πῶς ἡ Σένναι ἐξηγεῖ ἐν ἀτμοσφαιρικὸν φαινόμενον.

Εἰς τὰς 13 Ἀπριλίου, τὸ βράδυ, πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, τὸ στράτευμα τῆς Σέννας ἔφθανεν εἰς τὰ σύνορα τῆς χώρας τῶν Βὰ-Τοάνα, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μελλίων ἀπὸ τὴν λίμνην Νκάμην.

Ἀπεφασίσθη νὰ διαβοῦν κατ' ἀρχὰς τὸν περίβολον τῆς φυλῆς μόνοι ἡ βασιλοπούλα, ὁ Μόνας, ὁ Σὶρ Βασίλης καὶ ὁ Γιάγκος, διότι ἡ αἰφνιδία εἴσοδος διακοσίων ἐνόπλων πολεμιστῶν ἦτο κίνδυνος μήπως προκαλέσῃ ἐξέγερσιν, ὀλεθρίαν ἴσως διὰ τὸν νεαρὸν αἰχμάλωτον.

Ὅταν, ἱππεύοντες τοὺς ζέβρους των, τοὺς ὁποίους ὡδηγοῦσαν ἀπὸ τοὺς χαλινοὺς τέσσαρες πεζοὶ Βανυαῖοι, οἱ ἀπεσταλμένοι κήρυκες εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευε διπλὸς ἀκανθωτὸς φράκτης, ἀληθινὴν κατάπληξιν ἐπροκάλεσαν εἰς τοὺς Βὰ-Τοάνας, ποῦ ἦσαν ἐκεῖ συνηθροισμένοι.

Αὐτὴ ἡ φυλὴ δὲν εἶχε μὲν τὴν ἰσχὺν τῆς φυλῆς τοῦ Ἰανοῦ, παρουσίαζεν ὅμως ὄψιν τάξεως καὶ δραστηριότητος πολὺ ἐνδιαφέρουσαν.

Αἱ καλύβες των, καμωμένες ἀπὸ πλεγμένα κλαδιά, ἦσαν εὐφυέστατα στερεωμένες μὲ ἐπίχρισμα πηλοῦ, τὸν ὁποῖον ἔβγαζαν ἀπὸ τὰ τέλματα τῆς λίμνης. Ὁ πηλὸς αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν χρίσῃ, ὅταν ἦτο νωπός, τὰ τοιχώματα τῶν κατοικιῶν, εἶχεν ἐφαρμοσθῆ στερεὰ εἰς ὅλας τὰς εἰσοχάς των, καὶ τώρα ποῦ ὁ ἥλιος τὴν εἶχε ξηράνῃ, ἐσχημάτιζεν ἓν εἶδος τσιμέντου μεγάλης ἀντοχῆς.

Μὲ ἀνήκουστον ἐπιτηδειότητα καὶ ὑπομονὴν, ἑκατὸν περίπου πολεμισταὶ ἐσφυροκοποῦσαν ἐπάνω εἰς ἀμμόνια ἀπὸ γρανίτην καὶ μὲ σφυριὰ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὕλην, σιδερένια ἀκόντια. Ἄλλα τὰ ἔκαμναν ὁλοστρόγγυλα, ἄλλα τετράγωνα, ἄλλα μὲ τέσσαρας γωνίας ψαλιδισμένας εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχίζουν σκληρότατα τὰς σάρκας τῶν ἐχθρῶν των.

Στεφάνια ἀπὸ βαρέλια, κομμάτια ἀπὸ σιδηροδρομικὰς ράβδους (ποῦ ἕνας Θεὸς ξέρει ποῦ τὰ εἶχαν εὕρῃ!) συντρίμματα ἀπὸ κάννας τουφεκίων, ἦσαν ἡ πρώτη ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζαν τὰ ὅπλα των, διότι οἱ Βὰ-Τοάναι, ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, δὲν γνωρίζουν τὴν τέχνην πῶς λυώνει ὁ σίδηρος.

«Ἡ Σέννα ἐφάνη εἰς τὰ προπύλαια...»
(Σελ. 211, στ. α'.)

Ὅταν εἰσῆλθον οἱ Βανυαῖοι, οἱ ἐργασίαι ἔχασαν μέρος τῆς ζωηρότητός των, χωρὶς ὅμως νὰ διακοποῦν ἐντελῶς· ἡ προσποίησις τῆς ἀδιαφορίας, πρὸς ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίνῃ, εἶνε συνήθεια κοινὴ δι' ὅλους τοὺς μαύρους, καὶ δι' αὐτὸ κανὲν πρόσωπον δὲν ἐγύρισε νὰ ἴδῃ τοὺς νεοελθόντας. Μόνον ὅσοι ἔτυχε νὰ εὑρεθοῦν ἀπέναντί των, ἐσήκωναν τὰ μάτια των καὶ τοὺς ἐκρυφοκύτταζαν.

Ἡ Σέννα ἐπέζευσεν, ἀναζητοῦσα μὲ τὸ βλέμμα κάποιον ἀρχηγόν, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ μαζί του. Αἱ διάλεκτοι τῶν διαφόρων φυλῶν τῆς Ροδεσίας ὀλίγον διαφέρουν μεταξύ των· ἠδυνήθη λοιπὸν ἡ βασιλοπούλα νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν βασιλέα τῶν Βὰ-Τοάνα. Ἦτο δὲ αὐτὸς ἕνας ἄνδρας σαράντα περίπου ἐτῶν, κ' ἐφοροῦσεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν κοντὸν χιτῶνά του μίαν ζώνην ἀπὸ πτερὰ στρουθοκαμήλων βαμμένα κόκκινα, καὶ εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα περιδέραιον ἀπὸ δόντια κροκοδείλου, ὅπου ἐκρέματο ἕνας κροκόδειλος ἄτεχνα σκαλισμένος εἰς ἐλεφαντόδοντα καὶ παριστάνων τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς φυλῆς του.

—Καλῶς νὰ ἔλθῃ ἡ βασίλισσα τῆς Βανυαίων, ἡ κόρη τοῦ Λέοντος, καλῶς νὰ ἔλθῃ στὴν χώρα τῶν Βὰ-Τοάνα, τῶν υἱῶν τοῦ Κροκοδείλου, καὶ τὸ ἱερό μας φυλαχτὸ ἂς ἀπλώσῃ ἐπάνω της τὴν προστατευτικὴν δύναμίν του: αὐτὸ λέγει ὁ Χακός, ὁ βασιλιᾶς! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἰανοῦ.

—Ἂς ἀπλώσῃ ὁ Λέων τὴν ἰσχυρὴ προστασία του ἐπάνω σταοὺς υἱοὺς τοῦ Κροκοδείλου! αὐτὸ λέγει ἡ Σέννα, ἡ βασιλοπούλα! —ἀπήντησεν ἐκείνη, χω-

ρίς ὅμως νὰ ἐγγίσῃ τὸ χέρι τοῦ Χακοῦ.

— Διατί; ἠρώτησεν αὐτός· διατί ἡ κόρη τοῦ Λέοντος δὲν ἀνταλλάσσει μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Κροκοδείλου τὸ σημεῖον τῆς φιλίας καὶ συμμαχίας;

—Διότι ἡ κόρη τοῦ Λέοντος δὲν ἔρχεται ὡς φίλη, ἀλλ' ὡς ἀπεσταλμένη, καὶ σοῦ φέρνει τὸν πόλεμον ἢ τὴν εἰρήνην, ὅ,τι ἐκλέξῃς ἀπὸ τὰ δύο. Διακόσιοι πολεμισταὶ ὡπλισμένοι μὲ τὴν «φωτιὰ ποῦ πετᾷ», καὶ πρόσωπα ὠχρά, ἀφωσιωμένα εἰς τοὺς Βανυαίους, μὲ συνοδεύουν. Ἕνα νεῦμα νὰ κάμω ἐγώ, καὶ χάνεται τὸ βασίλειόν σου.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Χακοῦ ἐκαλύφθη ἀπὸ ἔκφρασιν φοβισμένης ἀπορίας, ἡ ὁποία ἐφάνη ἀμέσως ἀνανακλωμένη εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὑπηκόων του· ὁ βασιλεὺς ὅμως, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν του, ἀπήντησε:

«Νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὸν βασιλέα μας...»
(Σελ. 218, στ. α'.)

— Σέννα, κόρη τοῦ Λέοντος, γνωρίζω τὴν δύναμίν σου καὶ τὴν ἀκατανίκητον ὁρμὴν τῶν πολεμιστῶν σου, ποῦ ἔχουν δῶρον ἀπὸ τὸ ἱερόν σας ἔμβλημα «τὴν φωτιὰ ποῦ πετᾷ»... Σ' ἐνόμιζα ὅμως εἰρηνόφιλον καὶ δικαίαν· καὶ νὰ τώρα, χωρὶς κανένα λόγον, ἐσὺ φέρεις τὸν πόλεμον εἰς ἕνα λαόν, ποῦ ζῇ εἰρηνικὰ καὶ ἥσυχα, χωρὶς ποτὲ νὰ σὲ προκαλέσῃ· καὶ δὲν εἶνε μὲν τόσο δυνατὸς σὰν τὸν ἰδικόν σου, ἀλλὰ εἶνε γενναῖος σὰν τὸν ἰδικόν σου καὶ ἱκανὸς νὰ πολεμήσῃ μέχρι θανάτου.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ἡ βασιλοπούλα, ὁ υἱὸς τοῦ Κροκοδείλου τολμᾷ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι δὲν ἐπροκάλεσεν αὐτὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Λέοντος; Εἶνε ὅμως τὰ δένδρα μας τρυπημένα ἀκόμη ἀπὸ τὰ βέλη μὲ τὰ ἀπερα ποῦ ἐτόξευσαν οἱ πολεμισταί σου· κ' ἐμεῖς ὅλοι εἴδαμεν νὰ φεύγουν διωγμένοι ἀπὸ τὴν φωτιὰ ποῦ πετᾷ ἀπὸ τὰ τουφέκια μας, οἱ καβαλλάρηδες τῆς στρουθοκαμήλου μὲ τὰ κοκκινοβαμμένα πτερά. Παῦσε τὴν ὑποκρισίαν, Χακέ· πολλὲς φορὲς ἔχεις προσβάλῃ τοὺς Βανυαίους, ποῦ εἶνε παραπολὺ δυνατοὶ καὶ δὲν σὲ φοβοῦνται, παραπολὺ φρόνιμοι καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐκδικηθοῦν· ἄλα ἐκεῖνα σοῦ τὰ συγχωρῶ, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃς τώρα ἀμέσως νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὸν βασιλέα μας, τὸν Ἰανόν.

Ὁ Χακὸς ἔμεινε συλλογισμένος δι' ὀλίγας στιγμάς.

— Ἄκουσε, κόρη τοῦ Λέοντος, καί, ὅταν μ' ἀκούσῃς, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς πλέον τὸ σημεῖον τῆς φιλίας καὶ συμμαχίας. Μὰ τὸν ἱερόν μας Κροκόδειλον, ὁρκίζομαι ὅτι εἰς τὸ διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν, ποῦ ἐγὼ κυβερνῶ ὡς βασιλεὺς τὸν λαόν μου, δὲν ὠδήγησα οὔτε ἕνα πολεμιστὴν ἐναντίον τῶν Βανυαίων, ὅτι δὲν διέταξα νὰ ριφθῇ οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ κόκκινα βέλη μας εἰς τὰ δένδρα τῆς φυλῆς σου. Ὅσον διὰ τὸν ἀδελφόν σου τὸν Ἰανόν, μὰ τὸν Κροκόδειλον, ὁρκίζομαι πάλιν ὅτι δὲν ἐγνώριζα κἂν ἂν ὑπῆρχε, ὅτι δὲν εἶνε ἔργον μου ἡ ἐξαφάνισίς του.

Ἡ Σέννα εὑρέθη εἰς ἀμηχανίαν. Τὰ λόγια τοῦ Χακοῦ εἶχαν τὸν τόνον τῆς ἀληθείας. Μ' ὅλην τὴν ἀναίδειαν, ποῦ συχνὰ δεικνύουν οἱ μαῦροι, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τολμήσῃ αὐτὸς νὰ ψευδορκήσῃ ἐμπρὸς εἰς τὴν φυλήν του καὶ νὰ ψευδορκήσῃ μάλιστα εἰς τὸ ἱερὸν παλλάδιον τῆς φυλῆς του, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἦτο πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικήν του, διότι ἡ ἐλαχίστη ὄβρις ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς πρὸς τὸ παντοδύναμον ἐκεῖνο πνεῦμα θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἔκπτωσιν ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του καὶ αὐτὴν τὴν καταδίκην του εἰς θάνατον.

Δι' αὐτὸ ἡ Σέννα συνεσκέφθη ὀλίγας στιγμὰς μὲ τὸν Μόναν, καὶ ἔπειτα, ἀποτεινομένη πάλιν πρὸς τὸν Χακόν:

— Ἔστω! εἶπε· ἐσὺ δὲν εἶσαι ἔνοχος, ἀλλὰ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σου εἶνε. Φανέρωσέ τον εἰς ἐμέ, καὶ οἱ Βανυαῖοι θ' ἀνταλλάξουν πρόθυμοι μὲ τοὺς Βὰ-Τοάνας τὸν ὅρκον τῆς φιλίας.

Ὁ Χακὸς ἐδίστασεν, ἔπειτα ὅμως ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Σέννα, ἀδελφὴ τοῦ Ἰανοῦ, εἶχα εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν σ' ἐβεβαίωνα ὅτι δὲν ἐγνώριζα τὰς προσβολὰς ποῦ ἔγιναν εἰς τὸν λαόν σου, οὔτε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ βασιλέως σου· αἱ διαβεβαιώσεις σου ὅμως, τὰς ὁποίας δὲν ἀμφισβητῶ, μοῦ δίδουν μίαν ὑπόνοιαν. Ὁ Ταμίνας, ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς μου, ἀφοῦ ἐπροσπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ ἐναντίον μου τὴν φυλήν μου, διὰ νὰ μοῦ ἁρπάσῃ τὴν ἐξουσίαν, ἔφυγεν ἔπειτα μὲ 150 ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του. Εἶνε φιλοπόλεμος ἄνθρωπος, καὶ ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξουσιάσῃ ἐδῶ, ἔστρεψε, φαίνεται, ἀλλοῦ τὰ βλέμματά του. Μήπως εἶνε αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς ὁ ὁποῖος, διατηρήσας τὰ ἐμβλήματα τῶν Βὰ-Τοάνα, ἔχει προσβάλῃ τοὺς Βανυαίους καὶ ἀπαγάγῃ τὸν βασιλέα των, μὲ τὴν ἐλπίδα ἴσως ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸ μυστικὸν τῆς «φωτιᾶς ποῦ πετᾷ» καὶ μ' αὐτὸ νὰ ἔλθῃ ἔπειτα νὰ μὲ νικήσῃ;... Ἂν ὁ Ταμίνας ἔχῃ ἁρπάσῃ τὸν ἀδελφόν σου, θὰ τὸν ἔχῃ βέβαια μεταφέρῃ, εἴτε εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τῆς Λίμνης τῶν Καμηλοπαρδάλεων, εἰς τοὺς φίλους του, τοὺς Βὰ-Γεγέ, εἴτε εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ βασιλείου σου εἰς τὸ «Ἀλῶνι τῆς Δίψας», ὅπου θὰ ἔχῃ στήσῃ τὰς σκηνάς του, διότι ἐγνώριζεν ὅτι οἱ Βὰ-Τοάναι δὲν θὰ τὸν ἐκυνηγοῦσαν εἰς ἐκείνην τὴν γῆν, τὴν κατηραμένην, εἴτε τέλος κοντὰ εἰς τὰ νερὰ τοῦ «Καπνοῦ ποῦ Βροντᾷ», εἰς τὴν νῆσον τῆς Καρεζουκαδίας, ὅπου πολλὲς φορὲς ἕως τώρα εἶχε καταφύγῃ...

Ἡ Σέννα ἔδωκε τὸ χέρι της εἰς τὸν ἀρχηγόν.

— Υἱὲ τοῦ Κροκοδείλου, σοῦ δίδω τὸ σημεῖον τῆς φιλίας... Πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σου, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Βανυαίων θὰ φανῇ εὐγνώμων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν τοῦ προσφέρεις σήμερον.

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων, ὁ λαός, ποῦ ἔμενε σιωπηλὸς ἕως τότε, περιμένων νὰ ἰδῇ τί ἀπόφασιν θὰ ἐλάμβαναν οἱ ἀρχηγοί του, ἄφησε τὴν χαράν του νὰ ἐκχειλίσῃ μὲ θορυβώδη παραφοράν.

Ὅλοι οἱ πολεμισταὶ προσφέρθησαν αὐθόρμητοι νὰ συνοδεύσουν τοὺς νέους καὶ ἰσχυροὺς συμμάχους των εἰς τὴν χώραν τῶν Βὰ-Γεγέ... Ἡ Σέννα ὅμως, διὰ νὰ μὴ συμβῇ κανὲν δυσάρεστον, ἂν τυχὸν ἡ πρότασις ἐκείνη ἔκρυπτε καμμίαν παγίδα, δὲν ἐδέχθη νὰ ἔλθῃ μαζί της παρὰ μόνον ὁ Χακὸς μὲ δέκα ἄνδρας.

Ἀφοῦ ἔφαγαν τὸ ἐλαφρὸν γεῦμα, τὸ ὁποῖον τὰ τέκνα τοῦ Κροκοδείλου προσέφεραν εἰς τὰ τέκνα τοῦ Λέοντος, τὰ πολεμικὰ σώματα ἐξεκίνησαν, οἱ μὲν Βανυαῖοι ἔφιπποι εἰς τοὺς ζέβρους των, οἱ δὲ Βὰ-Τοάναι εἰς τὰς στρουθοκαμήλους των, τῶν ὁποίων ἡ κατακόκκινη οὐρὰ ἐφάνταζεν ὡραιότατα.

Ἐπὶ δύο ὥρας οἱ ἱππεῖς ἐπροχωροῦσαν εἰς μίαν χώραν ὁμαλωτάτην, ἐλώδη, ὅπου ἄλλοτε ἦτο λίμνη, τὴν ὁποίαν βαθμηδὸν, ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, εἶχαν σχεδὸν ἀποξηράνῃ αἱ προσχώσεις.

Εἰς μερικὰ μέρη, ἡ γῆ ποτισμένη

ἀπὸ τὰ στενά, ἀλλ' ἀναρίθμητα ρυάκια, ἦτο ἐξόχως εὔφορος· ἄλλα μέρη ἀπ' ἐναντίας δὲν ἦσαν παρὰ μία νεκρωμένη ἔκτασις ἄμμου, ὅπου ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἦσαν σκορπισμένα μερικὰ ἀκανθώδη δενδράκια.

Ἀγέλαι ἀπὸ στρουθοκαμήλους, καμηλοπαρδάλεις, ἀντιλόπας καὶ βουβάλους ἔπαιρναν δρόμο κ' ἔφευγαν, εἰς τὴν διάβασιν τῶν πολεμιστῶν, ἱππόποταμοι ἐκοιμῶντο ἥσυχοι μέσα εἰς τὴν λάσπην, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ζούγα, ποῦ ἦτο ἄλλοτε σημαντικὸς ποταμός, ἀλλὰ σήμερον δὲν εἶνε παρὰ ἕνας βαθὺς ρυᾶξ κ' ἔχει πλάτος μόνον 25 μέτρων ἐντὸς κοίτης, τῆς ὁποίας τὸ εὖρος φθάνει εἰς 500 μέτρα καὶ τὴν ὁποίαν τώρα σκεπάζουν τὰ καλάμια, τὰ βαμβοῦ καὶ οἱ πάπυροι.

Ὁ Ὑδὼν ἐπερίμενεν ὅτι θὰ εὕρισκεν εἰς τὴν λίμνην Νκάμην, (ἤτοι τὴν κατ' ἐξοχὴν λίμνην, ἡ ὁποία λέγεται καὶ λίμνη τῶν Καμηλοπαρδάλεων, διότι ἀναρίθμητα ἀπ' αὐτὰ τὰ τετράποδα συχνάζουν εἰς τὰς ὄχθας της), ἀπέραντον ἔκτασιν νεροῦ μὲ καταπράσινα τὰ παρόχθια μέρη. Ἀλλὰ πόσον μεγάλη ἦτο ἡ ἀπορία του ὅταν εἶδεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος μίαν μεγάλην ἔκτασιν λάσπης, γεμάτην ἀπὸ ξερόδενδρα καὶ ξηρὰ καλάμια, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μερικοὺς ἀβαθεῖς βάλτους. Εἰς τὰ περίχωρα ἐβασίλευε τελεία ἐρημία, ἡ φυτικὴ ζωὴ εἶχεν ἐντελῶς ἐκλείψῃ...

— Ἂς μὴν ἀργοπορήσωμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μόνας· ὁ τόπος εἶνε φοβερὰ νοσηρός.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΘΕΛΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΩ μίαν κόρην, ἡ ὁποία εἶνε ὑπναροῦ. Εἰμπορεῖτε νὰ τὴν ζητήσετε τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἐννέα, καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσουν ὅτι κοιμᾶται. Εἰμπορεῖτε νὰ τὴν ζητήσετε εἰς τὰς δέκα, καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσουν ὅτι μόλις ἐξύπνησε. Καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τὴν ζητήσετε πάλιν εἰς τὰς δεκάμισι, καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσουν ὅτι...τὴν ξαναπῆρε ὁ ὕπνος.

Ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε μαθήτρια. Ὑποχρεωμένη δηλαδὴ νὰ ἐξυπνᾷ πρωὶ διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ Σχολεῖον ἢ — ὅπως τώρα ποῦ ἔχει ἐξετάσεις, — διὰ νὰ μελετᾷ. Ἀδύνατον νὰ ἐφανταθῆτε τὰς μεθόδους τῶν οἰκείων της καὶ τὰ μαρτύριά της ἕως νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Τῆς φωνάζουν; Δὲν ἀκούει. Τὴν σείουν; Ἐξυπνᾷ μετὰ δυσκολίας. Ἐξύπνησε τελοσπάντων; Κάθεται εἰς τὸ κρεββάτι, ἑτοιμη νὰ ξανακοιμηθῇ. Τότε τὴν *μπουφάρουν*, τὴν βρέχουν, κ' ἐκείνη ξεφωνίζει...Γίνονται καθημερινῶς σκηναὶ κωμικοτραγικαί. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἀπὸ τὰς διακοσίας σχολικὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους, μόλις τὰς πενήντα κατορθώνει νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ Σχολεῖον... μισὴν ὥραν ἀργότερα τῆς προσδιωρισμένης.

Τὴν συμβουλεύουν, τὴν νουθετοῦν, τὴν μαλλώνουν, τὴν τιμωροῦν, τίποτε! Τὴν ἀναγκάζουν νὰ κοιμᾶται πολὺ ἐνωρίς, διὰ νὰ χορταίνῃ τὸν ὕπνον, ἀλλὰ ποῦ νὰ χορτάσῃ! Τῆς δίδουν ἰατρικά, τονωτικά, ἐξεγερτικά, τῆς κάμνουν ψυχρολουσίας, τὴν ὑποβάλλουν εἰς δίαιταν, τίποτε! τίποτε! Εἶνε ὑπναροῦ. Ὅταν τὴν κρατῇ 'στὴν ἀγκαλιά του ὁ Ὕπνος, — τὸ λέγει μόνη της, — εἶνε ἀδύνατον, εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών της νὰ ἀποσπασθῇ καὶ νὰ τὸν ἀφίσῃ.

Καὶ ὅμως ἐγὼ παρετήρησα, ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐξυπνᾷ πολὺ εὔκολα, ἢ τοὐλάχιστον χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν. Παραδείγματος χάριν, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπάγῃ εἰς καμμίαν ἐκδρομήν, εἶνε εἰς τὸ πόδι ἀπὸ τὰς πέντε. Ὅταν τῆς ἀναγγέλλουν ὅτι ἦλθεν ἡ ράπτρια, πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ὡς νὰ ἐκινεῖτο μὲ ἐλατήριον. Καὶ ὅταν τὴν περιμένῃ κάτω καμμία φίλη της διὰ περίπατον εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν, σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν *μπουφάρουν* διὰ νὰ σηκωθῇ...

Ἡ μεγάλη δυσκολία νὰ ἐξυπνήσῃ εἶνε ὅταν πρόκειται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, ἢ νὰ μελετήσῃ, ἢ νὰ βοηθήσῃ εἰς καμμίαν οἰκιακὴν ἐργασίαν. Ὅταν πρόκειται δηλαδὴ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ κάπως βαρὺ καὶ ὀχληρὸν καθῆκον. Τότε τὰ βλέφαρά της γίνονται μολυβένια. Τότε ἡ θέλησις τὴν ἐγκαταλείπει Τότε εἶνε ἡ μεγάλη καὶ ἀδιόρθωτη ὑπναροῦ. Καὶ τότε προβάλλει ὡς δικαιολογίαν, ὅτι *θέλει* μέν, δὲν *εἰμπορεῖ* δέ...

Ἀλλ' ἐγὼ λέγω, ὄχι· *δὲν θέλει* καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ. Ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐξυπνᾷ μόνη της. Τότε *θέλει* ἀληθινά, καὶ τότε εἰμπορεῖ. Ἂν ἤθελε πάντοτε, θὰ ἠμποροῦσε πάντοτε.

Τὸ Σχολεῖον, τὰ μαθήματα, ἡ μελέτη, ἡ ἐργασία, τὸ καθῆκον ἐν γένει δὲν τῆς ἀρέσει, δὲν τὸ ἀγαπᾷ ὅπως τὴν διασκέδασιν. Ὅταν τὴν περιμένῃ κάτω ἡ ράπτρια, σᾶς εἶπα, ἐξυπνᾷ· ὅταν ὅμως τὴν περιμένῃ ἡ διδασκάλισσα, κοιμᾶται. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ράπτρια τὴν ἐνδιαφέρει, τὴν ἠλεκτρίζει, πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν διδασκάλισσαν. Τὸ ὡραῖον φόρεμα τὸ *θέλει* τὸ ὡραῖον μάθημα *δὲν τὸ θέλει*. Ἡ θέλησίς της ἐνεργεῖ εἰς τὴν πρώτην περίστασιν· εἰς τὴν δευτέραν ὄχι. Δι' αὐτὸ ἐξυπνᾷ εἰς τὴν πρώτην, καὶ δι' αὐτὸ κοιμᾶται εἰς τὴν δευτέραν.

Ὅλος ὁ κόσμος λέγει, ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε ὑπναροῦ. Ἀλλὰ τί θὰ πῇ ὑπναροῦ; Ἐγὼ λέγω ἁπλούστατα ὅτι δὲν *ἀγαπᾷ τὰ γράμματα καὶ τὴν ἐργασίαν*. Ἂν τὰ γαπαοῦσε, δὲν θὰ ἦτο ὑπναροῦ. Ἂν εἶχε φιλοτιμίαν καὶ πλήρη συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος, αὐτὸ καὶ μόνον θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ κατανικήσῃ τὸ φυσικόν της ἐλάττωμα, τὴν ἀδυναμίαν της, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς της ἡλικίας τὴν συνήθειαν νὰ ἐξυπνᾷ πάντοτε τὴν ὥραν ποῦ πρέπει.

Θέλησις! Ἀλλὰ καὶ τί ὑπάρχει πλέον ἰσχυρὸν καὶ θαυματουργὸν ἀπὸ τὴν θέλησιν; Ὁ θέλων, ἀλλ' ὁ θέλων ἀληθινά, κατορθόνει τὰ πάντα. Ὅταν βλέπετε ἕνα ἄνθρωπον νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ κόψῃ ἕνα ἐλάττωμά του, πρέπει νὰ συμπεράνετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν καταβάλλει τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν θελήσεως. Καὶ ἂν σᾶς λέγῃ ὅτι θέλει, — ὅπως ἡ ὑπναροῦ μας, — τὸ λέγει μόνον χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται πραγματικῶς. Καὶ εἰμπορεῖτε τότε νὰ συμπεράνετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει *χαρακτῆρα*. Χαρακτὴρ χωρὶς θέλησιν δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ. Καὶ ἄνθρωπος χωρὶς χαρακτῆρα εἶνε ὃν ἀνάξιον νὰ ὀνομάζεται ἄνθρωπος!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Χαρωπὸ καὶ φοβισμένο
μὲ τὰ μάτια γελαστά,
'ς τὸ τραπέζι ἀνεβαομένο
ἡ γιαγιά του τὸ βαστᾷ.

Τὸ βαστᾷ καὶ προσπαθεῖ
μιὰ στιγμούλα νὰ τ' ἀφίσῃ,
νὰ τὸ κάνῃ νὰ σταθῇ,
νὰ τὸ κάνῃ νὰ βαδίσῃ.

'Απ' ἀντίκρ' ἡ 'Αντιγόνη,
ἀδελφούλα του καλή,
τὰ χεράκια της ἁπλώνει
καὶ μὲ γέλια τὸ καλεῖ.

Καὶ τοῦ κράζει δυνατά:
«Ἔλα-ἔλα! πάρε θάρρος!
σήκωσε καμαρωτὰ
τοῦ μικροῦ κορμιοῦ τὸ βάρος.

Βάδισε καὶ μὴ φοβᾶσαι,
ὅπως δὲν φοβοῦμ' ἐγώ·
τίποτε μὴ συλλογᾶσαι,
μὴ γυρεύῃς ὁδηγό».

Κ' ἡ γιαγιὰ χαμογελᾷ
καὶ τοῦ λέγει: «Πρὶν βαδίσῃς,
πρῶτα κύτταξε καλὰ
ποῦ τὸ πόδι θὰ πατήσῃς.

Πρῶτο βῆμα ποῦ θὰ κάνῃς
τὴν ὁρμὴ σου νὰ κρατῇς,
ς' τὸ σκοπὸ ποτὲ δὲν φθάνεις
ἂν δὲν ξέρῃς ποῦ πατεῖς.

Τώρ' ἀκόμα σὲ βαστῶ·
ὅταν μόνο θὰ βαδίζῃς,
φρόντιζε νἆνε σωστὸ
κάθε βῆμα ποῦ θ' ἀρχίζῃς».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΖΩΗΡΟΥΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'.

Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθετε ὅτι τὴν εἴχανε παραχαδέψῃ, τὴν Ζωηρούλα...

Ἡ μητέρα της, ἡ καλὴ καὶ φρόνιμη Κοκκίνω, εἶχε πεθάνῃ πολὺ νέα, ἀδικοσκοτωμένη ἡ καϊμένη. Ἡ κακὴ τύχη τὴν ἔφερε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ ρεμματιά, ὅπου ἔκαμναν τὰ ναυτόπουλα γυμνάσια σκοποβολῆς μὲ τὰ κανονάκια. Ἡ Κοκκίνω δὲν ἐπρόφθασε νὰ φύγῃ καὶ ἕνα κομμάτι ἀπὸ μιὰ σφαῖρα τὴν ἐπέτυχε 'ς τὴν κοιλιά.

«Τὴν εἶδε νὰ ξεψυχᾷ κοντὰ σὲ μιὰν ἐλιά...» (Σελ. 220, στ. α'.)

Δὲν περιγράφεται ἡ ἀπελπισία τοῦ μάστρο-Παντελῆ, ἅμα τὴν εἶδε νὰ ξεψυχᾷ κοντὰ σὲ μιὰν ἐλιά. Ἡ Μαργαρούλα ἔχυνε ποτάμι τὰ δάκρυα. Καὶ νὰ δῆτε, ποῦ ἡ Κοκκίνω εἶχε τρία κατσικάκια, δύο ἀγόρια καὶ ἕνα κορίτσι, ποῦ ἐβόζαιναν ἀκόμα. Τί νὰ γίνουν τὰ καϊμένα χωρὶς γάλα; Ὁ μάστρο-Παντελῆς ἐπούλησε τὰ δύο κατσικάκια, καὶ ἐκράτησε τὸ θηλυκό, γιὰ νὰ τὸ μεγαλώσῃ.

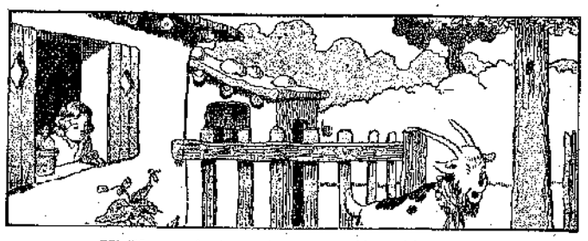

«Κ' ἔβγαινε 'στ' παράθυρο...» (Σελ. 220, στ. β'.)

Ἔγινε τότε καὶ παραμάννα ἡ Μαργαρούλα· αὐτὴ ἔδινε τῆς Ζωηρούλας γαλατάκι μὲ τὸ ρωγοβύζι καὶ τὴν εἶχε πιά, μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ, ἕως τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐπῆρε ἐπάνω της ἡ Ζωηρούλα...

Ἅμα ἐπερνοῦσαν μαζὶ καὶ αἱ δυό, ἡ Μαργαρούλα ξυπόλυτη, μ' ἕνα ταΐτινο φουστανάκι καὶ μ' ἕνα σαλάκι μονάχα, καὶ μὲ μιὰ μάλλινη κορδελλίτσα στὰ σγουρὰ μαλλάκια της, —καὶ ἡ Ζωηρούλα μὲ μιὰ ὡραία κόκκινη πλεκτὴ τραχηλιά, μὲ κουδουνάκια καὶ μὲ φουντάκια, — ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε:

—Ἡ κυρά, δὲν εἶνε ἡ Μαργαρούλα· εἶνε ἡ Ζωηρούλα!

Καὶ ἤτανε τόσο κακιὰ καμμιὰ φορά, τόσο ἀχάριστη καὶ πεισματάρα ἡ Ζωηρούλα, ὥστε ἂν ἤτανε ἄλλο κορίτσι 'ς τὴν θέσι τῆς Μαργούλας, θὰ τὴν ἄφινε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν ξανακυττάξῃ. Ἡ καϊμένη ὅμως ἡ Μαργαρούλα ὅλα τῆς τὰ παρέβλεπε, ὅλα τῆς τὰ ἐσυγχωροῦσε.

Πολλὲς φορές, πρὶν ἀκόμα καλοφέξῃ τὸ πρωΐ, ἡ κατσικούλα ἄρχιζε νὰ βελάζῃ, σὰν νὰ ἤτανε μεσημέρι κι' ὅλας.

—Ὄνειρο βλέπει, θὰ ξανακοιμηθῇ... ἔλεγε ἀπὸ μέσα της ἡ Μαργαρούλα, ποῦ ἐνύσταζε ἀκόμα.

Τίποτε ἀπὸ αὐτά! Τὰ *μπέ-μπέεε* τῆς Ζωηρούλας, ὅσον ἐπήγαιναν κ' ἐζωήρευαν, ὡς ποῦ ἐπὶ τέλους, θέλοντας καὶ μή, ἐπετιῶταν ἡ Μαργαρούλα κ' ἔβγαινε στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ 'δῇ μήπως ἤτανε ἄρρωστη.

Ἄρρωστη!... ἀμὴ δέ! Ἤθελε νὰ πάῃ περίπατο, νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα της, καὶ τίποτε ἄλλο. Κατέβαινε λοιπὸν ἡ Μαργαρούλα, ἔλυνε τὸ σχοινὶ τῆς Ζωηρούλας, καὶ τὴν ἔβγαζε περίπατο.

Τὸ βράδυ, ἄλλα βάσανα... Ἂν τὴν ἄφιναν νὰ χοροπηδήσῃ λιγάκι ἔξω, μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, δὲν ἤθελε πιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι. Τοῦ κάκου ἡ Μαργαρούλα τὴν ἐκαλόπιανε:

—Ἔλα, ὁμορφούλα μου, ἔλα, καλούλα μου, ἔλα νὰ κοιμηθῇς πιά...

Ἡ Ζωηρούλα ἐστεκότανε ἀκίνητη, σὰν πέτρα, καὶ τὴν ἐκύτταζε καλὰ στὰ μάτια. Καὶ ἅμα ἡ μικρὴ ἔκαμνε ν' ἁπλώσῃ τὸ χεράκι της στὸ σχοινί της, *πρρρίτ*... μιά,—καὶ τρέχα νὰ τὴν πιάσῃς ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ τοὺς γκρεμνούς...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὑπάρχει μετριοφροσύνη, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ προσωπεῖον τῆς ὑπερηφανείας.

***

Ὁ ὑπηρετῶν τὸν Θεόν, ἔχει καλὸν κύριον.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ δήλωσις αὐτὴ ἐπροκάλεσε ζωηρὰν αἴσθησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ὁ καταγγείλας, εὐκατάστατος χωρικὸς τῶν περιχώρων, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία ἐν τούτοις δὲν ἦτο διόλου κακή, προσεκλήθη νὰ κυττάξῃ ἀπὸ κοντήτερα τὴν δῆθεν κλέπτριαν, διὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ καλλίτερα.

— Μάλιστα, αὐτὴ εἶνε! ἐπεβεβαίωσεν ἀφοῦ τὴν ἐκαλοκύτταξε πρὸς στιγμήν.

— Ἔχετε λάθος· δὲν εἶμαι ἐγώ, διεμαρτυρήθη ἡ Ἀνδρέα μὲ ὀρμήν. Εἶνε τὸ ἄλλο κορίτσι... ἡ Λεία, ὅπως τὸ φωνάζουν· ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἡ Λεία, ἂν καὶ φορῶ τὰ ροῦχά της· καὶ αὐτὴ δὲν εἶνε ἐγώ, ἂν καὶ τῆς ἐφόρεσαν τὰ δικά μου. Κι' αὐτό, διότι ἠθέλανε νὰ τῆς μοιάζω μὲ τὸν σκοπὸ νά.... γιὰ νά...

Ἐσιώπησε, διότι ἐνόησεν ὅτι ἡ ταραχή της καὶ ἡ ἀσυναρτησία τῶν λόγων της ἔμελλον νὰ τῆς γίνουν ὀλέθριαι.

— Λοιπόν! οἱ χωροφύλακες ἂς κάμουν τὸ ἔργον των! ἀπεφάνθη ὁ συνταγματάρχης, ὑπερήφανος καὶ καμαρώνων μὲ τὴν διορατικότητά του, τὴν ὁποίαν ἐπίστευεν ὅτι ἔδειξεν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Ἡ ἀπελπισία τῆς ἄμοιρης Ἀνδρέας, ὅταν ἤκουσεν ἐκείνας τὰς λέξεις, ἐξεχείλισε πλέον. Ἤρχισεν ἡ καϊμένη τοὺς θρήνους καὶ τοὺς λυγμούς, ἐνῷ τὰ μάτια της, ποῦ εἶχαν ἀνοίξῃ διάπλατα ἀπὸ τὴν τρομάρα της, ἐφαίνοντο πῶς ἱκέτευαν κ' ἐζητοῦσαν βοήθειαν, καὶ βοήθεια, ἀλλοίμονον! δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπὶς νὰ ἔλθῃ τώρα. Ἦτο φοβερὸν καὶ μόνον τὸ νὰ βλέπῃ ὅτι τὴν ἐξελάμβαναν δι' ἄλλην καὶ ὅτι ἐχαρακτηρίζοντο ὡς ψεύδη αἱ διαβεβαιώσεις της. Ἀλλὰ τώρα, νὰ τὴν φοβερίζουν ὅτι θὰ τὴν φυλακώσουν, ἄ! αὐτὸ βέβαια ἦτο παραπολὺ ὥστε ν' ἀνθέξῃ· αἱ δυνάμεις της εἶχαν ἐξαντληθῆ, ἡ ἐπιμονή της εἶχεν ἐξασθενήσῃ, ἡ ὑπερηφάνειά της εἶχε καταβληθῆ...

Καὶ ὅμως μὲ ὅλα του τὰ φερσίματα ὡς ἀνακριτοῦ, ποῦ δὲν τὸν γελᾷ καμμία πονηρία, καμμία κατεργαριὰ τῶν ἐνόχων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν τὴν τιμωρίαν τῶν νόμων, ὁ γέρων συνταγματάρχης Τραχύς, ὁ ὁποῖος, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶχε τόσον λαμπρὰ δικαιώσῃ τὸ ὄνομά του, ὅταν ἔφθασεν ἡ ἀποφασιστικὴ στιγμή, δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ μερικὰς τύψεις συνειδήσεως· καὶ δι' αὐτὸ μὲ βλέμματα ὄχι τόσον ἀνηλεῆ καὶ πολὺ ὀλιγώτερον αὐστηρά, ἐκύτταζε τώρα τὴν δυτυχισμένην Ἀνδρέαν.

Αὐτὴ δὲ μὲ τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπελπισίαν της εἰς τὸ κατακόρυφον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν, καυστικά, ἀπὸ τὰ κόκκινα καὶ πρησμένα βλέφαρά της. Ἠθέλησε νὰ τὰ σκουπίσῃ μὲ τὸ μανδύλι της, καὶ πάλιν τὸ ἀνεζήτησεν, ἀλλὰ εἰς μάτην, νὰ τὸ εὕρῃ εἰς τὴν τσέπην της. Ἐλησμονοῦσεν, ἡ κακομοῖρα, ὅτι τῆς τὸ εἶχαν κλέψῃ καὶ αὐτό, καὶ καθὼς ἔβγαζε τὸ χέρι της ἄδειο, ἔκαμεν ἕνα κίνημα τελείας ἀποθαρρύνσεως.

— Νά, *πάρε αὐτό*, τῆς εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, μὲ τὸ θυμῶδες ὕφος του, καὶ τῆς προσέφερε ἕνα πελώριον μαντύλι, κόκκινο μεταξωτό.

Ἡ δεσποινὶς Δεδουσὺ ἔρριψε πρὸς τὸν βασανιστήν της βλέμμα πλῆρες εὐγνωμοσύνης, κ' ἐσκούπισε τὰ μάτια της κ' ἔπειτα τὰ μάγουλά της.

— Παρετηρήσατε, ἠρώτησε μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἡ κυρία Δαρβίλ, κλίνουσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ συνταγματάρχου,— παρετηρήσατε ὅτι μεταχειρίζεται τὸ μαντύλι ἀκριβῶς ὅπως συνειθίζουν εἰς τὸν «καλὸν κόσμον»;

Ἡ Ἀνδρέα εἶχεν ἀκούσῃ, καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της ἔλαμψεν ἓν μειδίαμα. Τῆς ἐφάνη ἀλλόκοτον τὸ ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μανδυλίου, ὅτι ἀλλιῶς τὸ μεταχειρίζονται οἱ ἔχοντες καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ἀλλιῶς τὰ πρόστυχα χέρια. Ὁπωσδήποτε ἐχρεωστοῦσε χάριν εἰς ἐκείνην τὴν κυρίαν, διότι ἔκαμεν αὐτὴν τὴν παρατήρησιν, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ διαλύσῃ ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἐξασθενίσῃ τὰς προκαταλήψεις, αἱ ὁποῖαι ἐστρέφοντο ἐναντίον της. Ἡ Ἀνδρέα ὅμως ἐγνώριζεν, ἀπὸ τὴν πικρὰν πεῖραν ποῦ εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου, ὅτι δὲν ἔπρεπε πολλὰ νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τὴν κυρίαν Δαρβίλ. Τὸ ἀναποφάσιστον καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος, ποῦ εἶχε δείξῃ ἕως τότε αὐτὴ ἡ κυρία, δὲν ἐπέτρεπαν εἰς τὴν δυστυχισμένην κόρην νὰ περιμένῃ ἀπὸ αὐτὴν βοήθειαν πολὺ ἀποτελεσματικήν.

— Ἔλα, ἔλα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἐνῷ τῆς ἐκουνοῦσεν ἐλαφρὰ τὸν ὦμον· σκέψου λογικά, καὶ μὴν κλαῖς πιά· δὲν ἔχω κανένα σκοπὸν νὰ σὲ βλάψω καὶ νὰ σὲ λυπήσω, ἂν ἠμποροῦν νὰ διορθωθοῦν ἀλλιῶς τὰ πράγματα. Ἔλα, πές μας σωστὰ καὶ καθαρὰ τὸ ἀληθινὸ ὄνομά σου, κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ φράγκο ποῦ σοῦ χρειάζεται διὰ νὰ τηλεγραφήσῃς εἰς τοὺς γονεῖς σου. Εἶμαι βέβαιος πῶς σὲ περιμένουν μὲ ἀγωνίαν.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, ἀπηλπισμένη ποῦ ἔβλεπε τὸν συνταγματάρχην νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰς ὑποψίας του, ὅτι ὀνομάζομαι Ἀνδρέα Δεδουσύ, ὅτι κατοικῶ μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς, κοντὰ εἰς τὸ Σαζιλλύ.

Τὰ εἶπεν αὐτὰ μὲ περισσοτέραν γλυκύτητα καὶ ταπεινότητα, παρ' ὅσην εἶχε δείξῃ ἕως τώρα. Ἔπειτα δέ, πρὸς τί νὰ κάμνῃ τὴν ὑπερήφανον καὶ τὴν ἀλαζόνα, ἀφοῦ εἶχε ζητήσῃ μὲ τὰ παρακάλια ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ εἶχεν ὑποστῇ τὴν ἀγροῖκον ἄρνησίν των, ἀφοῦ εἶχε κλαύσῃ καὶ θρηνήσῃ ἐνώπιόν των, ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν καὶ τὸν ἐξευτελισμόν της!

— Χμ! εἶπεν ὁ πρῴην ἀξιωματικός, καθὼς τὴν ἐκύτταζε μὲ σκωπτικὸν ὕφος, εἶσαι ἕνα κορίτσι πολὺ ἀλλόκοτο! Ἐπὶ τέλους, ἰδοῦ τί εἶμαι διατεθειμένος νὰ κάμω διὰ σέ: δὲν πιστεύω, μάθε το καλά, οὔτε λέξιν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν σου· θέλω ὅμως νὰ πληρώσω ἕνα τηλεγράφημα πρὸς τὸν κ. Δεδουσύ, ἂν ὄχι δι' ἄλλο, διὰ νὰ λάβω τοὐλάχιστον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μάθω ἀπὸ αὐτὸν ὅτι ἡ κόρη του, ἂν πραγματικῶς ἔχῃ κόρην, εὑρίσκεται ἥσυχη κοντά του καὶ ὅτι δὲν ἔχει τίποτε νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ μὲ σένα.

Ἂν καί, μὲ τὰς ὑποθέσεις ποῦ τὴν συνώδευαν, ἦτο καὶ αὐτὴ ἡ πρότασις πάλιν προσβλητικὴ δι' αὐτήν, ἡ Ἀνδρέα τὴν ἐδέχθη μὲ εὐγνωμοσύνην.

— Θὰ ἰδῆτε πολὺ καλὰ τότε, εἶπεν, ἐνῷ ἐσκούπιζε τὰ τελευταῖά της δάκρυα καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἀνεγεννᾶτο τὸ θάρρος της,— θὰ ἰδῆτε ὅτι σᾶς ἔχω εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κ. Τραχὺς ἔκαμε ν' ἀκουσθῇ κάτω ἀπὸ τὸ φαρδὺ μουστάκι του, ποῦ εἶχε τὰς τρίχας ὀρθὰς σὰν τοῦ γάτου, ἕνα εἶδος γογγύσματος, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφανέρωνε πάλιν τὴν δυσπιστίαν του, κ' ἐπέταξεν εἰς μίαν ἄκραν, καταζαρωμένο, τὸ τηλεγράφημα ποῦ εἶχε γράψῃ ἡ Ἀνδρέα. Ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ ἄνθρωπος ὅτι, ἀφοῦ αὐτὸς ἐτηλεγραφοῦσεν, ἔπρεπε νὰ τηλεγραφήσῃ μὲ τὸ ὄνομά του.

Ἐπῆρε τὴν πένναν καὶ συνέταξεν ἀμέσως τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«Δεδουσύ, πύργον Λεπτοκαρυᾶς, Σαζιλλύ.

«Εὑρίσκεται ἐδῶ ἕνα κορίτσι διατεινόμενον ὅτι λέγεται Ἀνδρέα Δεδουσὺ καὶ ὅτι εἶνε κόρη σας. Εἶνε ἀλήθεια;

«Συνταγματάρχης Τραχύς.»

— Ἰδού, εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον, ἐνῷ ἐπλήρωνε καὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημά του· στεῖλετέ το ἀμέσως, ὡς ἐπείγον. Θὰ ἔχωμεν ἄρα γε ἀπάψε τὴν ἀπάντησιν;

— Μόλις προφθάνει· δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἀδύνατον,—ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος ἐνῷ ἔθετεν εἰς κίνησιν τὸ τηλεγραφικὸν μηχάνημα...

Ἕνας-ἕνας ὅλοι ὅσοι εἶχαν παραστῇ εἰς ὅλην ἢ εἰς μέρος ἐκείνης τῆς σκηνῆς, εἶχαν ἀποχωρήσῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς ἐργασίας των. Καὶ μόνη ἡ Ἀνδρέα ἔμεινεν εἰς τὸ γραφεῖον μὲ τὸν κ. Τραχὺν καὶ τὴν κυρίαν Δαρβίλ, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ἀποφασισμένοι νὰ κάμουν καθήκοντα σωματοφυλάκων της, ἕως ὅτου ἡ ἀναμενομένη ἀπάντησις φέρῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΛΑΧΤΑΡΑ

Ἕνας ξύλινος πάγκος ἐστόλιζε μίαν ἀπὸ τὰς πλευρὰς τῆς αἰθούσης, ὅπου ἤρχετο ὁ κόσμος διὰ νὰ παραδώσῃ τὰ τηλεγραφήματά του. Τῆς εἶπεν ὁ συνταγματάρχης νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, καὶ ἡ Ἀνδρέα ὑπήκουσεν εὐχαρίστως, διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰς συγκινήσεις της, ἐνῷ ὁ γέρων ἀξιωματικὸς καὶ ἡ κυρία Δαρβίλ ἐκάθιζαν ἀπέναντί της εἰς τὰ δύο ψάθινα καθίσματα, τὰ ὁποῖα συνεπλήρωναν τὴν ἐπίπλωσιν τῆς αἰθούσης. Ὀπίσω ἀπὸ τὸ δικτυωτόν, οἱ ὑπάλληλοι ἐξήλεγχαν τὰς εἰσπράξεις των καὶ ἐτελείωναν τὰ γραψίματά των, ἐνῷ κάπου-

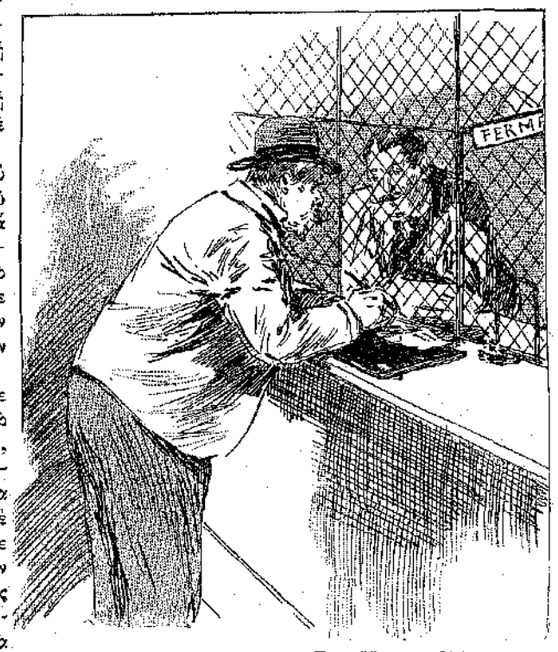

«Ἐπῆρε τὴν πένναν...» (Σελ. 221, στ. β'.)

κάπου ἔρριπταν καὶ καμμιὰ χρυφὴ ματιὰ πρὸς τὴν Ἀνδρέαν, ἡ ὁποία, βεβαία πλέον ὅτι θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, ἐκάθητο κ' ἐσυλλογίζετο μὲ ποῖον τρόπον θὰ παρουσιάζετο ἐκεῖ.

Ἂν καὶ ἔμενεν ἡ Ἀνδρέα μὲ τὴν ράχιν στηριγμένην εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐντελῶς ἀκίνητος, ὁ συνταγματάρχης οὔτε στιγμὴν δὲν ἐσήκωνε τὸ μάτι του ἀπὸ αὐτήν· ἐφαντάζετο αὐτὸς ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος ὅτι μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ἡ αἰχμάλωτός του—διότι αἰχμάλωτός του ἦτο ἀληθινά—θὰ ὡρμοῦσεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ματαιώση κάθε τοιούτου εἴδους ἀπόπειραν. Εἶχε λάθος ὅμως· ἡ Ἀνδρέα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ δραπετεύση· ἀπ' ἐναντίας, ἐπερίμενε μὲ ἄκραν ἀυπομονησίαν, πότε νὰ ἔλθῃ, μαζὶ μὲ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημα, ἡ ἀπόδειξις τῆς εἰλικρινείας τῶν διαβεβαιώσεών της.

Καὶ ἔχαιρεν ἀπὸ πρὶν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐντροπιάζοντο, ὁ γέρων συνταγματάρχης καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τηλεγραφείου, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχαν πειράξῃ μὲ τοὺς σαρκασμούς των. Ἡ κυρία Δαρβὶλ θὰ μετενοοῦσε, διότι δὲν εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισίν της μὲ περισσότερον θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα. Θὰ τῆς ἐζητοῦσαν ἄραγε συγγνώμην διὰ τὰς ὑβριστικὰς ὑποψίας, ποῦ εἶχαν ἐκφράσῃ διὰ λογαριασμόν της; Καί, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἔπρεπεν αὐτὴ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ; Μάλιστα, θὰ τοὺς ἐσυγχωροῦσε, τοὐλάχιστον τὸν συνταγματάρχην· διότι, αὐτὸς ἐπὶ τέλους, ὅσον κραχὺς καὶ ἂν ἐφάνη ἀπέναντί της, εἶχε πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ τηλεγραφήματος. Ὅσον διὰ τοὺς παληογραφιάδες, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχαν περιπαίξῃ κ' ἐξευτελίσῃ μὲ τόσην ἀσπλαγχνίαν, θὰ τοὺς τὸ ἐνθύμιζε μὲ εὐγενικὰς λέξεις, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐστηρότητα ἁρμόζουσαν εἰς τὴν βαρεῖαν ὕβριν, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχαν κάμῃ.

Τί ἀργὰ ποῦ ἐπερνοῦσαν τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας! Τὸ τηλεγράφημα εἶχεν ἀποσταλῇ εἰς τὰς 5 καὶ 40, καὶ τώρα μόλις ἦτο 6 ἡ ὥρα. Βεβαίως τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ γραφείου εἶχε σταματήσῃ. Ἐπρόσεξε διὰ νὰ βεβαιωθῇ... Ὄχι, ἐδούλευε· ἠκούετο καθαρὰ εἰς τὴν σιγὴν τῆς αἰθούσης τὸ μονότονον τὶκ-τὰκ τοῦ ὡρολογίου ποῦ ἦτο κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον.

Τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν Λεπτοκαρυὰν τηλεγραφεῖον ἦτο τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὸ Σαζιλλό, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀπεῖχε δύο χιλιόμετρα περίπου· καὶ φυσικὰ τὸ τηλεγράφημα θὰ ἐχρειάζετο περισσοτέραν ὥραν διὰ νὰ διανύσῃ τὸ βραχὺ ἐκεῖνο διάστημα, παρ' ὅσον εἶχε χρειασθῇ διὰ νὰ διατρέξῃ μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν σῦρμα ἀπόστασιν εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα φορὰς μεγαλητέραν.

Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας! τί λύπην θὰ ἔπαιρνεν ἅμα ἤκουεν ἐκείνην τὴν εἴδησιν τὴν τόσον ἀπίθανον καὶ ὅμως, ἀλλοίμονον! τόσον ἀληθινήν!

Ἅμα πλέον ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὸν πατέρα της, αἱ ὀδυνηρότεραι σκέψεις ἦλθαν πλησμονὴ καὶ ἐπολιόρκησαν τὸ πνεῦμά της. Τὰ λέπια τώρα τῆς ἔπεφταν ἀπὸ τὰ μάτια, τὰ ὁποῖα ἕως τότε ἐτύφλωνεν ἡ γελοία της ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ζήλεια της· ἡ ἄτοπος διαγωγή της καὶ ἡ τρελλὴ ἀπόπειρά της διὰ νὰ χειραφετηθῇ τάχα, ἐνεφανίζοντο τώρα εἰς τὰ μάτια της μὲ τὴν μορφήν, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ τὰ ἔβλεπε κάθε λογικὸς ἄνθρωπος, δηλαδὴ ὡς πρᾶξις γεμάτη κακίαν, ἐπιπολαιότητα καὶ τρέλλαν. Ἡ συνείδησίς της ἐξυπνοῦσεν ἐπὶ τέλους καὶ τῆς ἐφώναζε τὸ σφάλμα της.

Ἐνῶ ταπεινὴ καὶ φοβισμένη, ἐκάθητο ἐκεῖ, εἰς αὐτὸν τὸν πάγκον, μὲ τὴν πυρετώδη προσδοκίαν τοῦ αἰσίου ἀγγέλματος, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον θέσιν ὅπου εὑρίσκετο, καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν κακὴν ἰδέαν ποῦ εἶχαν σχηματίσῃ δι' αὐτὴν οἱ δύο αὐτοσχέδιοι φύλακές της, τῆς ἐφαίνετο, ὅτι ἡ συνείδησίς της, τῆς ὁποίας ἤκουε τοὺς ἐλέγχους, ἦτο ὄν ζωντανόν, καὶ ἐστηλώνετο ἐμπρός της, καὶ τῆς κατέκρινε τὸν ἐγωϊσμόν της, τὴν ἀλαζονείαν της, τὴν ἀνυποταξίαν της μὲ τόσον αὐστηρὰ λόγια, ὥστε ἡ ἐντροπὴ καὶ ἡ μετάνοια τὴν ἔκαμαν νὰ κρύψῃ τὴν κεφαλὴν μέσα στὰ χέρια της. Δὲν ἠμποροῦσε πλέον ν' ἀκούῃ αὐτὴν τὴν φωνήν, ἡ ὁποία τῆς παρίστανεν δλην τὴν φρίκην τῆς κακῆς της πράξεως.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΒΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΧΑΓΟΣ

— Κυττᾶτε τί μοῦ ἐχάρισεν ὁ πατέρας γιὰ τὴν ἑορτή μου! εἶνε σὰν ἀληθινὸ στρατιωτικό!

Κ' ἐσήκωσεν ὑψηλὰ ὁ Πέτρος τὸ χέρι του διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἄλλους μικροὺς τὸ ὡραῖον πιλήκιον μὲ τὰ χρυσᾶ γαλόνια.

Ἐώρταζεν ὁ Πέτρος· αἱ ἐξετάσεις εἶχαν τελειώσῃ μίαν ἑβδομάδα προτήτερα, καὶ τρεῖς μικροὶ συμμαθηταί του εἶχαν ἔλθῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, διὰ νὰ παίξουν μαζί του.

— Ὤ! τί ὡραῖο ποῦ εἶνε! ἐφώναξεν ὁ Κωστάκης. Εἶνε σὰν αὐτὰ ποῦ φοροῦν οἱ ἀξιωματικοί!

— Ξέρετε τί νὰ κάνωμε; εἶπεν ὁ Περικλῆς, ποῦ ὅλο ἰδέες γιὰ παιγνίδια κατέβαζε τὸ κεφαλάκι του. Νὰ κάνωμε πῶς εἴμαστε στρατός, καὶ σύ, Πέτρο, νὰ γίνῃς ὁ λοχαγός, ἀφοῦ εἶνε ἡ ἑορτή σου σήμερα, κ' ἔχεις καὶ τὸ χρυσὸ κασκέττο.

— Κ' ἐγὼ θέλω νὰ κρατῶ τὴν σημαία! ἐφώναξεν ὁ μικρὸς Γιῶργος.

— Νά, πάρε την κι' ὅλας! εἶπεν ὁ Πέτρος, καὶ τοῦ ἔδαλε στὰ χέρια ἕνα μικρὸ ραδδάκι μὲ τὸ μανδύλι του δεμένο εἰς τὴν ἄκρα.

Ἐφόρεσε καὶ ὁ ἴδιος τὸ πιλήκιόν του, εἰς τὰ σγουρόξανθα μαλλιά του. Τοῦ ἐπήγαινε θαυμάσια.

—Προσοχή! Ἐμπρὸς....μάρς! Ἕν, δύο, ἕν, δύο! Βῆμα ταχύ!

Καὶ ἐπῆραν δρόμο, μέσα στὰ δρομάκια τοῦ κήπου.

— Λόχος...ἄλτ! διέταξεν ὁ λοχαγός, καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς ἄλλους τὸν Μαυροῦκο, τὸ μεγάλο γάτο τους, ποῦ ἤτανε ξαπλωμένος ἀναπαυτικώτατα καὶ νυσταγμένος ἐπάνω εἰς τὸν μανδρότοιχον.

— Νὰ ὁ ἐχθρός... Ἐπὶ σκοπόν! μπάμ! μπούμ! πῦρ!

Ὁ ἀνδρεῖος στρατὸς ἐστάθη καὶ ἐσημάδευε μὲ τὰ ξύλινα τουφέκια του. Τὰ μπάμ! καὶ μπούμ! ἠκούοντο φωναχτὰ ἀπὸ τὰ στόματα καὶ τῶν τεσσάρων. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ γάτος ἔμεινεν ἀδιάφορος εἰς τὴν θέσιν του, χωρὶς κἂν νὰ γυρίσῃ νὰ τοὺς κυττάξῃ

—Εἰς ἔφοδον! μάρς! — διέταξεν ὁ λοχαγός.

Ἀλλά, ἐνῷ ἔτρεχαν ὁρμητικώτατα πρὸς τὸν τοῖχον, ὁ λοχαγὸς ἐσκόνταψεν εἰς μίαν πέτραν, καὶ ἐξηπλώθη μακρὺς-πλατὺς ἐπάνω στὸ δρομάκι.

Ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Κωστάκης ἔτρεξαν νὰ τὸν σηκώσουν.

— Ἐχτύπησες; τὸν ἠρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ Κωστάκης.

Ὁ Πέτρος ἀνεκάθησε· τὸ πρόσωπό του ἦτο κατακίτρινο. Ἔδειξε τὸ παγουλὸ πόδι του· εἶχε κτυπήσῃ εἰς τὸ γόνατο, εἶχε κοπῇ ἀπὸ ἕνα μυτερὸ χαλίκι, καὶ ἀπὸ τὴν πληγὴν ἔτρεχε κόκκινο αἷμα...

— Ὤχ! πονεῖ πολύ! ἐφώναξεν ὁ μικρὸς λοχαγός, καὶ ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάμματα.

Ἐκρατήθη ὅμως, διότι τοῦ ἦλθαν εἰς τὴν μνήμην τὰ λόγια, ποῦ τοῦ εἶχεν εἰπῇ ὁ πατέρας του, ὅταν τοῦ ἔδιδε τὸ πιλήκιον...

— Τώρα θὰ φαίνεσαι σὰν ἀληθινὸς στρατιώτης, Πέτρο μου· πρέπει λοιπὸν νὰ εἶσαι καὶ νὰ φέρεσαι σὰν ἄνδρας σωστός, σὰν ἀνδρεῖος στρατιώτης!

«Οἱ ἀνδρεῖοι στρατιῶτες δὲν κλαῖνε ποτέ· οὔτε οἱ λοχαγοὶ κλαῖνε!»—ἐσυλλογίσθη ὁ Πέτρος· ἀπὸ τὸν πόνον ὅμως ἕνα δάκρυ ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὸ μάτι του καὶ ἐκυλίσθη εἰς τὸ μάγουλό του, ἐνῷ ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Κωστάκης τὸν ἐβοηθοῦσαν νὰ πάῃ κουτσαίνοντας, μὲ δλην τὴν ἐπισημότητα, εἰς τὸ σπίτι. Ἀπὸ πίσω ἤρχετο ὁ Γιῶργος μὲ τὴν σημαία του.

— Τί ἐπάθατε, παιδιά; τί συνέβη; —ἠρώτησεν ἡ μητέρα, ὅταν ὁ στρατὸς ἐσταμάτησε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας.

—Ἐπαίζαμε τοὺς στρατιῶτες, ἐξήγησεν ὁ Κωστάκης μὲ κατεβασμένα μοῦτρα καὶ κομπιασμένα λόγια· καὶ καθὼς ἐπολεμούσαμε, ὁ λοχαγός μας ἐπληγώθηκε ἄσχημα!

Ἡ μητέρα ἔτρεξεν ἀμέσως ἔξω, ἐπῆρε τὸν πληγωμένον ἥρωα εἰς τὴν ἀγκαλιά της, τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν βρύσῃ καὶ τοῦ ἔπλυνε τὸ πόδι μὲ καθαρὸ νερό.

Ἡ πληγή του ἦτο μία τσουγγρανιά, καὶ τὸ αἷμα εἶχε σταματήσῃ...

— Εὖγε σου! εἶσαι καλὸ παιδί, καὶ δὲν κλαῖς! εἶπεν, ἐνῷ τὸν ἐφιλοῦσε μὲ στοργήν.

— Ἔβαλα τὰ δυνατά μου νὰ μὴν κλάψω, διότι ὁ πατέρας εἶπε πῶς οἱ ἀληθινοὶ ἀξιωματικοὶ δὲν κλαῖνε ποτέ· ἀπήντησεν ὁ Πέτρος.

— Μάλιστα, παιδί μου, εἶπεν ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ ἐν τῷ μεταξύ. Βλέπω ὅτι θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν λαμπρὸς στρατιώτης.

— Βέβαια, θὰ γίνῃ! εἶπε καὶ ὁ Περικλῆς, ποῦ ὅλο ἰδέες τοῦ κατέβαιναν· ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν ἤμουν στὴ θέσι του, θὰ ἐχαλνοῦσα τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ κλάμματα. Ζήτω λοιπὸν ὁ λοχαγός μας.

— Ζήτω! ἐφώναξαν ὅλοι, ἐνῷ ὁ Πέτρος ἐγελοῦσε τώρα ἀπὸ τὴν χαράν του.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐπερίμενε νὰ τὴν ἐπαινέσουν!

Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο εἰς τὴν τραπεζαρίαν· καὶ ἡ μικροῦλα Ἄννα:

— Μητέρα, τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπες, ἦλθε ἡ θειά μου. Τὴν ἐπῆγα στὸν κῆπον νὰ δῇ τὰ ἄνθη μου, καὶ μοῦ εἶπε πῶς τὰ περιποιοῦμαι θαυμάσια καὶ εἶνε πολὺ ὡραῖα· ὕστερα τῆς εἶπα τὸ ποίημά μου, καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἀπαγγέλλω περίφημα· ὕστερα τῆς ἔδειξα τὸ κέντημα, καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶνε πρώτης τάξεως ἐργασία· ὕστερα τῆς ἐπῆγα τὴν κοῦκλα μου, καὶ μοῦ εἶπε πῶς τὸ φόρεμα ποῦ τῆς ἔρραψα ἐγὼ εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἀγοραστό· ὕστερα...

— Κόρη μου, τὴν διέκοψεν ἡ μητέρα της, φθάνει πιά. Τὰ καλὰ καὶ τὰ σεμνὰ κορίτσια ποτὲ δὲν ἐπαναλαμβάνουν τοὺς ἐπαίνους ποῦ ἀκούουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους· ἀρκοῦνται μόνον νὰ τοὺς ἀκούσουν, καὶ νὰ προσέχουν νὰ ἰδοῦν ἂν πραγματικῶς τοὺς ἀξίζουν, ἢ μήπως εἶνε ἁπλαῖ φιλοφρονήσεις μόνον. Ὁ ἔπαινος δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν, ὅταν τὸν λέγῃ καὶ τὸν ἐπαναλαμβάνῃ ἐκεῖνος ποῦ τὸν προκαλεῖ...

Εἰς τὴν Θύραν τῆς ἐκκλησίας.

Μερικὰ κακομαθημένα παιδιά,—κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἐλπίζω, δὲν ὑποπίπτει εἰς αὐτὸ τὸ σφάλμα,—ἂν κατὰ τύχην εὕρουν τίποτε εἰς τὸν δρόμον ἢ ἄλλοῦ, συνηθίζουν νὰ τὸ κρατοῦν, χωρὶς νὰ φροντίσουν νὰ μάθουν ποῖος τὸ ἔχασε, διὰ νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψουν.

Τί διαφορετικὰ ποῦ σκέπτονται οἱ ἀφελεῖς ὀρεινοὶ τοῦ Τυρόλου, μιᾶς ἀπὸ τὰς χώρας τῆς δυτικῆς Αὐστρίας!

Ἕνας Ἄγγλος περιηγητὴς ποῦ ἐταξείδευεν ἐκεῖ, εἶδε μίαν ἡμέραν εἰς τὰ κάγκελλα τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας κρεμασμένο μὲ τὴν ἀλυσίδα του ἕνα χρυσὸ ὡρολόγι. Ἠρώτησε διατί τὸ ἔχουν ἐκεῖ, καὶ ἡ ἀπάντησις ἦτο:

— Μπᾶ! δὲν τὸ ξεύρετε; Κάποιος θὰ τὸ ἠῦρε καὶ τὸ ἔφερε ἐδῶ. Καὶ θὰ μείνῃ ἐδῶ τὸ ὡρολόγι, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ ἰδιοκτήτης του καὶ τὸ ξεκρεμάσῃ μόνος του καὶ τὸ πάρῃ... Ἔτσι κάμνομε ὅλοι μας· ἂν τύχῃ καὶ χάσωμε τίποτε, πηγαίνομεν εἰς τὰ κάγκελλα τῆς ἐκκλησίας, καί, ἐνωρὶς ἢ ἀργά, πάντοτε τὸ εὑρίσκομεν!

«Ζητεῖται παῖς.»

Διηγοῦνται δι' ἕνα μεγάλον καὶ πολὺν Ἀμερικανὸν δικηγόρον, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μεγαλητέραν πελατείαν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικώτατον ἐπεισόδιον.

Ὅταν ἦτο μικρὸς ἀκόμη καὶ χωρὶς κανένα πόρον ζωῆς, ἔτυχε νὰ ἰδῇ, καθὼς ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἓν γραφεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης, κρεμασμένον ἕνα χαρτόνι μὲ τὴν ἐπιγραφήν: «Ζητεῖται παῖς διὰ νὰ ὑπηρετῇ».

Ὁ μικρός, χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου, ἐξεκρέμασε τὸ χαρτόνι, καί, κρατῶν αὐτό, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

—Γιατὶ τὸ ἐξεκρέμασες καὶ τὸ ἔφερες μέσα; — τὸν ἠρώτησεν ἅμα τὸν εἶδεν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου.

— Διότι τώρα πιὰ εἶνε περιττὸν νὰ εἶνε κρεμασμένο. Ὁ παῖς εὑρέθη, καὶ εἶμαι ἐγώ! —ἀπήντησε γελαστὸς ὁ μικρός.

Ἡ πόλμη του αὐτὴ ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, καὶ τὸν προσέλαβαν ἀμέσως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ γραφείου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φέραν δύο κατσικάκια
Στὴν αὐλὴ τοῦ Βασιλάκη
Ἕνα μαῦρο κ' ἕνα ἄσπρο·
«Γάλα!» κράζει τὸ παιδάκι,
Ὕστερα ὅμως θυμωμένο
Γιατὶ τόπιε ἡ Λιλίκα,
Λέει: «Κ' ἐγὼ *καρὲ* σ' ἀλμέτσω
Ἀπ' τὴ μάθη τὴν κατσίκα...»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου [Ε]

***

— Νῖκο, ποιὰς ἔφαγε ὅλα τὰ γλυκίσματα;

—Ἐγώ, Μαμμά, γιὰ νὰ τιμωρήσω τὴ Μαρία, ποῦ κατὰ τὴ συνήθειά της ἄφησε τὸ ντουλάπι ἀνοικτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτερόεντος Ὀνείρου

***

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Κινηματογράφου:

— Σοῦ ἄρεσε, Κουρτοκεφαλάκη;

— Μμ... ἔτσι κ' ἔτσι.

— Γιατί;

— Γιατ' ἦταν σκοτεινά. Ἂν εἶχαν ὅλα τὰ ἠλεκτρικὰ ἀναμμένα, δὲν θὰ ἐφαίνετο καλλίτερα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καυχήματος τῆς Πατρίδος

***

Τὸ βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸν ἡ μὲν Χρυσούλα πλαίνει τὰ πιάτα, ἡ δὲ Ἄννα διορθώνει τὰ κρεββάτια γιὰ τὸ πλάγιασμα.

Προχθὲς ἡ Ἄννα διώρθωνε πρὸ τοῦ φαγητοῦ τὰ κρεββάτια της. Καὶ ἡ Χρυσούλα:

Πάγω τώρα κ' ἐγὼ νὰ πλύνω τὰ πιάτα μου νὰ μὴ τὰ ἔχω ὕστερα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀρεάδος τῆς Χίου [Ε]

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωήν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν "ΡΩΣΣΙΑ,,

Ἀσφάλειαι: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΑΥΤΗΝ τὴν ἐποχὴν λαμβάνω σχετικῶς ὀλιγώτερα γράμματα. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ φίλοι μου μελετοῦν διὰ τὰς ἐξετάσεις καὶ δὲν ἔχουν καιρόν. Τί νὰ γίνῃ! Πρέπει νὰ ἔχω ὑπομονὴν ἕως νὰ δώσουν ἐξετάσεις. Καὶ τί χαρὰ μου τότε, ὅταν θὰ μοῦ γράφουν ὅλοι καὶ θὰ μοῦ ἀναγγείλουν τὸ ὡραῖόν των ἄριστα!... Ἐμπρός, θάρρος! Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.

Μ' ἐνθουσίασεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητή μου *Ἀγράμπελη*. Ἡ περιγραφὴ τῶν πρώτων βημάτων τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ, θαυμασία. Καὶ τί σύμπτωσις! Σήμερον δημοσιεύω ἕνα ποίημα τοῦ κ. Πολέμη μὲ τὸ ἴδιον θέμα.

Σμύρνσο, τὰ δυστυχήματά σου εἶνε φανταστώδη. Ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην προσοχὴν τὴν ἐπιστολήν σου, μήπως εὕρω καμμίαν πραγματικήν, ἀληθινὴν συμφοράν, ἀξίαν τόσης λύπης καὶ ἀπελπισίας, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ηὗρα οὔτε ἴχνος. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὅταν παρέλθῃ ἀκόμη ὀλίγος καιρός, θὰ γελᾶς καὶ σύ μὲ τὰς σημερινάς σου ἰδέας...

Προσφιλὴς Ἀνάμνησις, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Διὰ τὴν ἐρώτησίν σου περὶ ὀρθογραφίας, τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω; Μήπως ξεύρω ποίας λέξεις ἐννοεῖς; Διότι ὑπάρχουν λέξεις ποῦ γράφονται καὶ ἔτσι καὶ ἔτσι. Παραδείγματος χάριν: *μαζί, μαζύ, μαζῆ*. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ λέξεις τὰς ὁποίας... οἱ ἀγράμματοι γράφουν διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς γραμματισμένους. Κανόνες σταθεροὶ ὑπάρχουν, ἀλλὰ δὲν τοὺς ξεύρουν ὅλοι διὰ νὰ τοὺς τηροῦν.

Πραγματικῶς ὡραία ἡ ἐκδρομὴ σας εἰς Πόρον, *Δευκιδεῦ*, καὶ ὡραῖα τὴν περιγράφεις. Εὖγε εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς σας, ποῦ σᾶς διασκεδάζει τόσον καλά. Ἀλλὰ καὶ σεῖς εἶσθε ἐπιμελεῖς μαθηταὶ καὶ τὸ ἀξίζετε. Ἀλήθεια;

Ὡραία ἡ ἰδέα σας, *Ἑλληνόπαι*, νὰ κάμετε σύλλογον ἐρασιτεχνῶν καὶ νὰ δίδετε καλλιτεχνικὰς παραστάσεις. Δὲν ηὕρατε ὅμως τίποτε νεώτερον ἀπὸ τοὺς «Δύο Λοχίας»; Νέοι σεῖς, ἔπρεπε ν' ἀγαπᾶτε καὶ νὰ προτιμᾶτε τὰ νέα.

Δὲν γνωρίζω ἂν ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν ποῦ μ' ἐρωτᾷς, *Γλυφοκουτάλα*. Ἔστειλα τὰ φύλλα. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα.

Τὸ τέλος τῆς «Φαντασμένης» δὲν θὰ τὸ μάθῃς πολὺ γρήγορα, *Πυγολαμπίς*. Διότι θὰ διαρκέσῃ ἀκόμη δύο-τρεῖς μῆνας. Ἡ «Βοεροπούλα» μόνον εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902 ἐτυπώθη καὶ ὄχι ἰδιαιτέρως.

Ἥρα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συμπολίτις σου. Ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη.

Ἄσπρο Τριαντάφυλλο, τί ἐννοεῖς ἰδιαίτερον τετράδιον; Θὰ κάμῃς ἕνα τετράδιον καὶ θὰ γράψῃς μέσα τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου. Μόνον αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου, ὁ ὁποῖος πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.

Αὐτὰ εἶνε τὰ ἀπρόοπτα τῶν Διαγωνισμῶν. Ἡ *Χρυσάκτενη Αὐγή*, ἐκεῖ ποῦ δὲν ἐπερμένε οὔτε δέκατον πέμπτον... ἔπαινον, ἐπῆρε

ἔξαφνα εἰς τὰς Ἀσκήσεις Γ' Βραβεῖον. Καὶ ἄλλοι, ποῦ εἶχαν σίγουρο τὸ Α', δὲν ἐπῆραν οὔτε Ἔπαινον. Ὁ μῦθος δηλοῦ κτλ.

Ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* μοῦ γράφει σήμερον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ βραβείου του, τὴν «ἐξέλιξιν» τῶν Συλλογῶν του. Ἤρχισε μὲ Ἔπαινον καὶ μὲ τὸν βαθμὸν 13+6. Ἔπειτα ἐπῆρε δύο φορὰς Γ' Βραβεῖον μὲ 15+5. Ἔπειτα Β' Βραβεῖον μὲ 15+13, καὶ τέλος Α' Βραβεῖον μὲ τὸ ἀνώτατον ρεκὸρ 15+15. Ὡραία ἐξέλιξις!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Βραχώδης Ἀκροθαλασσιά*, κ. (Ζ. Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀντολλάξουν: ὁ *Ἀάζαρος* μὲ τὸν *Κουροπάτκιν* καὶ *Καρακάξαν*·—ἡ *Ἀκταιωρὶς* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Κεντρί*, *Λάζαρον*, *Ἑλληνικὸν Κλέος* καὶ *Ὁδὸν τῆς Δόξης*·— ἡ *Ταλαντευομένη Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Καρακάξαν* καὶ *Κουροπάτκιν*·—ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* μὲ τὴν *Φαληρικὴν Ἀκτήν*, *Ἰωάνναν Λάρκ*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* καὶ *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*·—ὁ *Ἰνδικὸς Λωτὸς* μὲ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα*, *Λάτριδα* τοῦ *Ὠραίου*, *Ζοφερὰν Νύκτα* καὶ *Ἑλληνικὴν Δόξαν*·— ἡ *Γλυφοκουτάλα* μὲ τὴν *Κυρίαν Παράξενην* καὶ *Χιακὴν Ἡρωΐδα*·—τὸ *Σκέρτσο* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*·—ἡ *Ἔνδοξος Ὕδρα* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Κρήτης* καὶ *Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀάζαρον* (τί καλὰ ποῦ δὲν ἐχάσατε τὴν ἰσορροπίαν, νὰ πέσετε ἀπὸ τὸ ψηλὸ δένδρο! νὰ ἰδοῦμε τώρα τί καλὸ θὰ σοῦ συμβῇ ποῦ ἠθρες τὸ τετράφυλλο τριφύλλι!) *Ἀξιολύπητον* (ἀφοῦ εἶνε ὁ τελευταῖος χρόνος, πρέπει νἀφίσῃς τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις· ἡ ἀνακάλυψίς του δὲν εἶνε...σωστή·) *Ἀκταιωρίδα* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαιδωνα, ὁ ὁποῖος περιμένει τὸν Κανονισμόν· ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ ζητήσῃς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν μαθημάτων·) *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα* (ὄχι πάντοτε ἀπροσδοκήτως· τὴν εὑρίσκει κανεὶς καὶ ὅταν τὴν ζητῇ· ὑπάρχουν μάλιστα ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν τὴν εὐτυχίαν των·) *Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν* (ἔλαβα τὸ ὡραῖον δελτάριον ἀπὸ τὴν Βιέννην, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐνθυμήθης·) *Ἀτρόμητον Λέοντα* (ἔστειλα·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ ἓν ἢ δύο φύλλα· καὶ ἔπειτα θὰ προκηρυχθῇ σειρὰ νέων Διαγωνισμῶν διὰ τὰς διακοπάς·) *Ἀέραν τοῦ Πολυγήρου* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ συλλόγου σας·) *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα* (ἡ κλίσις σου εἶνε πολὺ περίεργος· πρώτην φορὰν ἤκουσα παιδὶ νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ...ἀσυνόμος· τέλος πάντων, καὶ αὐτὴ μία κλίσις εἶνε·) *Ἀργεῖον Ἐρυῆν* (ἐλήφθησαν·) *Ἔνδοξον Ὕδραν* (σήμερον διορθόνω τὸ λάθος·) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* (σοῦ εὔχομαι λοιπὸν πᾶσαν ἐπιτυχίαν,— ἂν καὶ εἶμαι περὶ αὐτῆς βεβαία!) *τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο*, *Μουσηγένην Ἀπόλλωνα* (ἔχει καλῶς·) πρῴην *Ζωηρὸν Φῶς* (τώρα εἶσαι ἐν τάξει·) *Μαραμένην Γαρδένιαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 *Ἰουνίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

[***Ἀπὸ*** σήμερον ἀρχίζει, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν, ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθεισῶν Ἀσκήσεων τοῦ νέου 103ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους. Αἱ παρὰ τοὺς ὅρους σταλεῖσαι συλλογαὶ θ' ἀποκλεισθοῦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ οὐδεμία Ἄσκησις ἐξ αὐτῶν θὰ δημοσιευθῇ.]

322. Δεξίγριφος

Σὲ ξένο, φίλε, ἀλφάβητο
Τὸ πρῶτο φιγουράρει·
Ἓν μόριον ὡς δεύτερον
Ὁ λύτης μου ἂς πάρῃ.
Ἀντωνυμίαν ἔπειτα,
Καὶ οὕτω σχηματίζει,
Ἓν ἄστρον ποῦ γλυκύτατα
Στὴ δύσι λαμπυρίζει

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλύβης

323. Συλλαβόγριφος

Ὅταν ἀρχίσῃς νὰ γερνᾷς
Ἐγὼ πρωτοπραβάλλω
Καὶ προξενεῖ ἡ θέα μου
Καϋμὸ πολὺ μεγάλο.
Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον μου
Ἐὰν μοῦ ἀφαιρέσῃς
Στὸ μέσον τοῦ προσώπου σου
Ἀφεψάτως θὰ μὲ θέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

324. Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου

Εἰς τὰς μάχας πῦρ γεμάτος
Τὸν ἀέρα διασχίζω,
Καὶ τὸν θάνατον σκορπίζω
Πλὴν στὴν γῆν ἐν μέσῳ λόφων
Καὶ ὀρέων θὰ μὲ εὕρῃς,
Ἂν καὶ γράμματα καὶ τόνον
Νὰ κινήσῃς καλῶς ξεύρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

325. Τρίγωνον

* * * * * = Νῆσος τῆς Τουρκίας.
* * * * = Ἐπίρρημα.
* * * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Κρήνης

326. Ἐπιγραφή.

ΜΗΕΚΓΟΑ
ΘΤΑΤΥΑΜ
ΑΑΕΣΙΠΔ
ΑΡΕΟΓΑΩ
ΜΥΑΓΥΟΡ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

227. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ,
Σύ, Νίνα, δὲν θαυμάζεις;
— Γιατί;—Μὰ μέγαν μουσικὸν
Στὴν φράσιν δὲν κυττάζεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

328. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 1 5 7 8 9	= Πόλις εὐρωπαϊκή.
2 7 5 9	= Ἑστία νόσων.
3 4 8 1 5 7 8 9	= Πόλις ἑλληνική.
4 6 1 5 9	= Οὐσιαστικόν.
5 4 5 9	= Συστατικὸν καρποῦ.
6 7 7 5 9	= Ἥρως.
7 8 1 5 9	= Συστατικὸν σώματος.
8 1 1 5 9	= Ζῶον.
9 1 6 4 5 9	= Ὄνομα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

329. Μεσοστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, σχημάτισε ἀρχαῖον Ἕλληνα ποιητήν:

1, Ἔξω· 2, Δυστυχία· 3, Νέος· 4, Ἄβατος· 5, Μῖσος· 6, Εἰδικός· 7, Σοβαρός· 8, Ὑγιεία.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου

330. Μικτὸν

λχνς - οι - πσ - ου - * - νμς - ου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γοτθικοῦ Πύργου

331. Γρῖφος

Ἐλπὶς ὀν × κηρίον κ. × οἱ Χριστῷ τ Η

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

248. Ἐφιάλτης (Ε, φῖ, ἄλτ! εἰς.)—249. Τίβερις (τί, V, ρίς.)—250. Σῶμα-χῶμα.

251. ΦΑΝΟΣ
ΑΓΟΣ
ΝΟΩ
ΟΣ
Σ

252. Ἄνευ συζητήσεως Ἐπιστήμη δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.—253. Ὀγδοηκοντούτης—254—258. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΙΝΩ: *κοινωνῶ*, *Μίνως*, *κοινωνία*, *τείνω*, *δεινῶς*, 259. ΣΑΡΑ, ΑΛΗΣ, ΛΑΜΑ, ΑΤΑΡ, ΜΕΤΑ (ΣΑΛΑΜινία, ΑΛΑΤΕρόν, ΡΗΜΑΤικός, ΑΣΑΡΑκος.)—260. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.—261. *Εὔφημος ἴσθι* (ἐφ' οἱ μος εἰς θῇ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐκ Βόλου Γυμναστικὸν Σύλλογον.—*Ἀέρα Πολυγήρου.* (Ζ'—157)

Ἡ *Κυρία Παράξενη* συγχαίρει θερμότατα προσφιλεστάτην *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* διὰ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν της. Ὡσαύτως *Γλυφοκουτάλα*, *Κοφεδάμπρικον*, *Τόξον*, Ἀφρόch, Νικηφόρος. (Ζ'—158).

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1906)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς ***3,50.***
Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. ***6,50.***

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

Τόμος 1: τοῦ 1906, τιμᾶται ἄδετος φρ. 8. Χρυσόδετος φρ. ***10.***

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.